

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Coco

¡Viva Pixar!

THE SQUARE

YOU WERE NEVER REALLY HERE

BATTLE OF THE SEXES

THE KILLING OF A SACRED DEER

CHANNING TATUM

#36
november 2017

WINNER
FILM FEST GENT
GRAND PRIX

ZAGROS

زاگروس

EEN FILM VAN SAHIM OMAR KALIFA

15.11.2017

ZAGROSFILM.BE /ZAGROSTHEFILM

 DeMorgen. HUMO BRUZZ VERTIGO
 cinéart VAF FILM flanders FÉDÉRATION
WALLONIE-BRUXELLES

“MAGISTRAL” ★★★★★
METRO
“FENOMENAAL”

★★★★★
DE MORGEN

BEST SCREENPLAY
FESTIVAL DE CANNES

BEST ACTOR
FESTIVAL DE CANNES

JOAQUIN PHOENIX

YOU WERE NEVER REALLY HERE

A BEAUTIFUL DAY

A FILM BY LYNNE RAMSAY

15/11 IN DE BIOSCOOP

Tabula rasa

De bovenstaande kop verwijst niet naar de tv-reeks die momenteel op Eén loopt – hoewel ik niets dan lof heb voor het talent voor en achter de schermen. Nee, ik bedoel het letterlijk, als in: een lei waarvan de tekst is uitgewist, klaar om opnieuw beschreven te worden.

Dat is namelijk de enige methode die ik kan bedenken om de verhouding tussen vrouw en man in de filmsector en ver daarbuiten eindelijk écht in balans te brengen. Wat Harvey Weinstein en co. hebben aangericht, is de moeder van alle wake-upcalls. Ook al heb je niets mispeuterd, er moet bewuster met het andere geslacht omgegaan worden.

Dat werd me des te duidelijker tijdens het bekijken van *Battle of the Sexes*, een op feiten gebaseerde dramady over een vrouwelijke en een mannelijke tenniskampioen die in de jaren zeventig een legendarische match tegen elkaar speelden. Het *seventies-seksisme* dat door het komische talent van Emma Stone en Steve Carell enigszins verteerbaar wordt gemaakt, viel niet meer weg te lachen noch af te doen als typisch van toen.

Laten we dus stoppen met de dingen te ontkennen of ons te wentelen in schaamtegevoel, maar met een schone lei voor volledige gelijkheid gaan. Dat zou namelijk het échte nieuwe normaal moeten zijn.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaanzenema

beschikbaar op
lumiereseries.com
vanaf 21/11

op DVD
vanaf 28/11

**This is not a western, it's a northern.
Pure craftsmanship!**

www.lumiereseries.com

www.lumiereshop.be

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN <i>Coureur</i>	8
FILMFAN <i>Fille folle</i>	10

CLOSE-UP

COCO	12
THE FOREIGNER	16
YOU WERE NEVER REALLY HERE	18
BORG MCENROE	22
THE SQUARE	24
THELMA	28
BATTLE OF THE SEXES	30
THE KILLING OF A SACRED DEER	34
SPECTRUM <i>Midi Z</i>	36
LOGAN LUCKY	38

POINT OF VIEW

RECENSIES	42
BESTE.FILM.OOIT. <i>Under the Volcano</i>	46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Daphné Lammens – daphne@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Anke Wauters, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Ben De Smet

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAYOUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

“Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

From the director of ‘OSLO, AUGUST 31ST’
and ‘LOUDER THAN BOMBS’

a film by JOACHIM TRIER

THELMA

“An effective slow-burn”
VARIETY

“*Thelma* sticks to your
bones like a shiver”
INDIEWIRE

29 NOV.

Coureur

Artdirector Pepijn Van Looy
legt de ketting strak

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Volgens artdirector Pepijn Van Looy wordt *Coureur*, het regiedebuut van ex-wielrenner Kenneth Mercken, een sportfilm zoals we er zelden een zagen: 'Naast een ode aan de sport is het ook een kritisch portret. Vergeet niet dat Kenneth destijds is moeten stoppen omdat de concurrentie zich dopeerde.'

Een van die concurrenten was wijlen Frank Vandenbroucke, van wie er in *Coureur* een dubbelganger opduikt, alsook van zijn stalen ros: 'De fiets die je in beeld ziet, is een perfecte replica van die van Vandenbroucke, tot en met de kilometer-teller', aldus Van Looy, die voordien niet bijzonder thuis was in het wielermilieu.

Toch was Mercken niet de enige sportkenner op de set: 'Onze cameraman Martijn van Broekhuizen wilde eigenlijk professioneel alpinist worden en producer Koen Mortier heeft in een vorig leven nog sportschool gevolgd.'

Door Merckens drang om de realiteit zo dicht mogelijk te benaderen, moest Van Looy soms diep in de sport(onder)wereld duiken: 'Op een bepaald moment wordt het bloed van het hoofdpersonage verrijkt met ozon. Wel, de machine die je in die scène te zien krijgt, heb ik – weliswaar niet zonder weerwerk – geleend van een veroordeelde sportdokter. Alles voor de film!' ▣

VOORJAAR 2018 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Ilona Lodewijckx & Aurike Quintelier

Fille folle, de tegendraadse online nieuwsbrief voor meisjes tussen de 13 en 17 jaar, bestaat sinds vorige maand ook in boekvorm. Maar wat kunnen oprichtsters Ilona Lodewijckx en Aurike Quintelier ons vertellen over cinema? 'In *La La Land* was ik toch serieus teleurgesteld.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Welke filmmaker kan niets verkeerd doen?

ILONA LODEWIJCKX: 'Quentin Tarantino. Iedereen heeft het altijd over het geweld in zijn films, maar ik ben vooral fan van de scènes waarin er zagezegd niets gebeurt. Over *Django Unchained* waren de meningen verdeeld, maar ik vind dat misschien wel zijn beste film. Hoe hij een tafelscène van een kwartier toch razend spannend kan houden, enkel met dialogen: meesterlijk.'

Welke film heeft je door je puberteit geholpen?

AURIKE QUINTELIER: 'Frida, de biopic over de Mexicaanse kunstschilderes Frida Kahlo, met Salma Hayek in de hoofdrol. Dat was voor mij de juiste film op het juiste moment. Ik was rond mijn twaalfde echt nog op zoek naar mezelf, en dan is een sterke vrouw als Kahlo het perfecte rolmodel. Zij bleef te allen tijde zichzelf, no matter what.'

Welke film heeft je kwaad gemaakt?

ILONA LODEWIJCKX: 'Kwaad is veel gezegd,

"SALMA HAYEK WAS ALS FRIDA KAHLO
HET PERFECTE ROLMODEL."

maar ik was toch serieus teleurgesteld in *La La Land*. Niets tegen musicals, maar de nummers moeten toch enigszins in het verhaal verweven zitten. Die scène waarin Emma Stone klaagt dat haar voeten pijn doen, en vervolgens vrolijk begint te tapdansen: komáán!

Welke film raak je nooit beu?

QUINTELIER: 'Inception, de ultieme architectenfilm. Het is wellicht beroepsmisvorming (Quintelier is bouwkundige van opleiding, nvdr.), maar die ben ik meermaals in de bioscoop gaan bekijken. De eerste keer voor de plot, de tweede keer voor de decors... En oké, de derde keer voor Leonardo DiCaprio.' (lacht)

Op welke acteur ben je ooit verliefd geweest?

ILONA LODEWIJCKX: 'Voor Jake Gyllenhaal heb ik een serieuze boon. Niet omdat het zo'n mooie vent is, maar omdat hij zo opgaat in zijn rollen dat hij zijn aantrekkelijkheid soms verliest. Heb je *Nightcrawler* gezien? Daarin speelt hij een creep, en toch kun je je ogen niet van hem afhouden.'

Welke film verdient een groter publiek?

QUINTELIER: 'Ik ben net terug van een stage in Zwitserland, en daar was er enorm veel te doen om *Die göttliche Ordnung*, een politieke komedie over het stemrecht voor vrouwen. Ik besepte dat niet, maar in sommige

Zwitserse kantons mochten vrouwen tot in 1990 niet gaan stemmen, omdat dat zagezegd zou ingaan tegen de 'goddelijke orde'. Hallucinant, eigenlijk.'

Welke verguisde film vind je stiekem geweldig?

ILONA LODEWIJCKX: 'Yes Man met Jim Carrey, een domme komedie over een man die een jaar lang op alles ja zegt. Het maakt niet uit of ik ziek, slechtgezind, gestresseerd of verdrietig ben: Carrey en zijn onuitputtelijke arsenaal smoeven helpen mij er altijd weer bovenop.' QUINTELIER: 'Mijn guilty pleasure is *Jeux d'enfants*, een hyperromantische film over een koppel dat elkaar uitdaagt tot de meest waanzinnige stunts. In de laatste scène – spoiler! – plegen ze zelfmoord door zich al kussend te laten overgieten met vloeibaar beton. Die film is er zó over, en toch: telkens als ik hem zie, krijg ik zin om luidkeels roepend door een veld vol zonnebloemen te rennen.' (lacht) ☑

@Jonas_Govaerts

Fille folle

Van Halewyck

FILLEFOLLEMAGAZINE.COM

COCO

LEVE DE DODEN

Met *Coco* behandelt Pixar een thema dat in Amerikaanse animatieprenten voor het hele gezin nog maar zelden werd aangeraakt: de dood. Maar de film draagt in de eerste plaats een positieve boodschap uit, vertelt regisseur **Lee Unkrich**. 'Het gaat over mensen die ondanks alles hun dromen blijven najagen.'

tekst CHRIS CRAPS

In *Coco* maken we kennis met Miguel Rivera, een twaalfjarige Mexicaanse jongen die ervan droomt om muzikant te worden, net als zijn verdwenen betovergrootvader. Omdat die laatste destijds zijn gezin in de steek heeft gelaten voor zijn carrière, heeft de familie Rivera sindsdien elke vorm van muziek geweerd. Het zou namelijk de bron van alle kwaad zijn.

Het bloed kruipt evenwel waar het niet gaan kan, en zo belandt Miguel tijdens de *Día de los Muertos* – zeg maar een bruisende Mexicaanse versie van Allerheiligen en Allerzielen, maar dan

gespreid over drie dagen – in het Land van de Doden, waar hij zijn overleden familieleden ontmoet. Wat volgt, is een soort ‘Orpheus in Disneyland’.

Opluchting

De productie van *Coco* heeft heel wat voeten in de aarde gehad. De film heette aanvankelijk *Día de los Muertos*, maar toen Pixars moederbedrijf Disney die titel als handelsmerk probeerde te registreren, lokte dat in Mexico flink wat protest uit. De Dag van de Doden is er immers een culturele traditie, en daar blijven bedrijven beter vanaf.

Vervelend voor Pixar, dat plots met een controverse zat opgescheept. Om de plooiën glad te strijken, werd de titel veranderd, promoveerde men scenarist Adrian Molina – die Mexicaanse roots heeft – tot coregisseur, werd met cartoonist Lalo Alcaraz een criticus van het eerste uur als adviseur aangesteld en besloot men de film eerst in Mexico en pas een maand later in de rest van de wereld uit te brengen. Het laatste wat Pixar wilde, was de Mexicanen en hun cultuur respectloos behandelen.

Zorgen om niets, zo bleek, want het Mexicaanse publiek heeft *Coco* met

open armen ontvangen. ‘Sommigen kwamen al huilend naar ons toe om te vertellen hoe blij ze waren’, zegt regisseur Lee Unkrich (*Toy Story 3*) aan de telefoon vanuit Mexico City. ‘Ze vertelden ons dat we alles heel correct hadden aangepakt, én dat ze zich geamuseerd hadden. Een pak van mijn hart. We hebben echt alles gedaan om een authentieke film te maken.’

Heeft Pixar ooit overwogen om de originele versie in het Spaans te maken? ‘Nee. Dat zou mijn werk enorm bemoeilijkt hebben, want ik spreek de taal niet. Het zou lastig geweest zijn om de stemacteurs te

regisseren én om het scenario te schrijven. De officiële versie blijft dus de Engelse, al gaan we in de VS wel een Spaanstalige versie uitbrengen. En zodra de film op dvd uitkomt, kan iedereen die dat wil de film in het Spaans bekijken.’

Dromen najagen

Coco doorbreekt meerdere Disney-taboes. In de film gaat het immers over de dood, en passeren skeletten, gebroken gezinnen en oudjes met dementie de revue. Het is ondenkbaar dat Disney *Coco* twintig jaar geleden gemaakt zou hebben. ‘We leven inderdaad in andere tijden’, zegt Unkrich. ‘Maar ik hoop vooral dat we een film hebben gemaakt die, lang nadat wij er niet meer zijn, nog steeds gesmaakt zal worden. Bij Pixar proberen we in de eerste plaats mensen te entertainen, maar we willen ook iets vertellen over dingen waar iedereen mee te maken krijgt – zoals de dood, die toch deel uitmaakt van ons bestaan.’

‘De *Día de los Muertos* confronteert ons met onze vergankelijkheid,’ vervolgt de regisseur, ‘maar is toch vooral een viering van het leven, van onze liefde voor gestorven dierbaren en van de herinneringen die we aan hen koesteren. *Coco* gaat dus niet in eerste instantie over de dood. Het is eerder een eerbetoon aan een mooie Mexicaanse traditie, en een verhaal over iemand die ondanks de bezwaren van zijn familie zijn dromen blijft najagen. Het wordt nooit grimmig of deprimerend.’

Heeft Lee Unkrich een stukje van zichzelf in *Coco* gestopt? Mocht hij van zijn ouders wel in de animatiewereld gaan werken? ‘Ik heb veel geluk gehad. Mijn familie heeft me altijd gesteund in mijn artistieke ambities. Toch heb ik met veel mensen gewerkt die zich in Miguels situatie bevonden, die thuis een ‘nee’ te horen kregen. Met hen heb ik lange gesprekken gevoerd over dat conflict tussen persoonlijke ambitie en familiale druk. Net dat verscheurende dilemma probeert *Coco* te exploreren.’

Positieve boodschap

Het skelet Hector, de sidekick van Miguel, wil koste wat kost de grens van het dodenrijk oversteken om zijn familie terug te zien, maar wordt onverbiddelijk teruggestuurd. Bij het zien van die scène is het moeilijk om níét te denken aan de honderden Mexicanen die elke dag de VS proberen binnen te komen. Unkrich aanvaardt die vergelijking, maar daar gaat het volgens hem niet om.

‘Die grenspost dient enkel om de wetten van de dodenwereld te handhaven’, klinkt het. ‘Je kunt als dode pas terug naar het land van de levenden en tijd doorbrengen met je familieleden als je herinnerd wordt, als je familie je foto op haar altaar heeft geplaatst. Meer hoeft je er niet achter te zoeken. We wilden geenszins een politiek statement maken. Als mensen parallellen willen zien met de actualiteit, dan moeten ze dat maar doen, maar dat was absoluut onze bedoeling niet.’

Maar wat als president Trump dat anders ziet? ‘Ik heb geen controle over wat Donald Trump denkt, maar ik hoop dat hij ons zal uitnodigen voor een screening in het Witte Huis. Deze film draagt een positieve boodschap uit, niet alleen over Mexico, maar ook over andere culturen. Met elkaar in harmonie leren te leven op deze planeet, dat is de uitdaging. Dat klinkt voor de hand liggend, maar ik vind dat er het afgelopen jaar heel veel negativisme is geweest. Ik ben dus ontzettend blij dat *Coco* een positieve insteek heeft.’

VANAF 29 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» PIXAR-PARTY

Eind november bouwen we een echt Pixar-feestje met een avant-première van *Coco* in een van de geweldige bioscopen die ons landje rijk is. Alle info op Vertigoweb.be!

THE FOREIGNER

EFFE SERIEUS

Tegenwoordig is **Jackie Chan** van alle markten thuis. Amper een paar weken nadat hij te horen was in *The Lego Ninjago Movie*, duikt de professionele knokker op in *The Foreigner*, een ernstige actiefilm waarmee hij zijn dramatische talenten wil onderstrepen. We bezochten de 63-jarige ster op de set. 'Ik wil dingen maken die mensen bijblijven.'

tekst RUBEN NOLLET

Jackie Chan zit in een lastig parket. In een kleine zolderruimte probeert hij te ontsnappen aan iemand die hem naar het leven staat. Dat doet hij via een gat in het dak, maar daar krijgt hij te maken met een andere tegenstander. Die verkoopt hem een klap en Chan stort naar beneden. Gelukkig wordt zijn val gebroken door een lager gelegen dak. En nog gelukkiger: het is maar film.

We bevinden ons op het terrein van Longcross Studios, een voormalige legerbasis op een kleine vijftig kilometer ten westen van Londen. 'Dit is een *creepy place*', huivert de dame die ons rondleidt. 's Avonds krijg ik het gevoel dat hier ergens nucleair afval begraven ligt. Of iets anders ongezonds.'

Thuis op de set

Dat sfeertje past perfect bij de bloed-serieuze actiethriller die hier gedraaid wordt door Martin Campbell – vooral bekend van de Bondfilms *GoldenEye* en *Casino Royale*. *The Foreigner* vertelt het verhaal van een oudere Chinese man (Chan) met een duister verleden die al dertig jaar in Londen woont en een restaurant openhoudt. Aan dat gezapige bestaan komt een einde wanneer zijn dochter voor zijn ogen omkomt bij een bomaanslag, het werk van een groepering die zichzelf de Authentic IRA noemt. Verscheurd door verdriet wil Chan de daders ter verantwoording roepen, eerst via de politie, daarna via een Noord-Ierse

politicus met een IRA-verleden (Pierce Brosnan). Wanneer die officiële wegen doodlopen, wordt de John Rambo in hem wakker.

Fans van Chan mogen gerust zijn: de man doet zijn stunts nog altijd zelf. Zijn knieën zijn weliswaar stevig ingepakt onder zijn lange broek, maar hij deelt zelf de schoppen en klappen uit. Enkel als het nodeloos riskant wordt, schuift hij het werk door naar het stuntteam dat hij een halve eeuw geleden oprichtte en dat hem overal volgt. Je haalt ze er zo uit, want ze dragen allemaal dezelfde plunje: een zwarte winterjas met een zilveren draak op de rug, het woord 'tolerance' in rode letters op de kraag en het JC Stunt 1976-logo op de schouder.

'Dat is mijn familie', zegt Chan tijdens een korte draaipauze. 'De set is nu eenmaal mijn thuis. Hier voel ik me vrij. Ik kan niet zomaar gaan rondlopen in de stad, want ik word voortdurend aangeklampt. Dan blijf ik liever in mijn hotelkamer. Maar ik werk ook zo vaak omdat het me fit en jong houdt. Elke film is een nieuwe ervaring, een nieuwe wereld die opengaat.'

Give peace a chance

Als Chan zijn huidige tempo aanhoudt, dan zal hij eeuwig jong blijven. De opnames van *The Foreigner* waren nog niet voorbij of hij vloog al naar IJsland voor een zoveelste actiekomedie, *Kung Fu Yoga*. Daarna werd hij gesignaleerd op de set van de WO II-film *Railroad Tigers*, ook om te lachen. En eind

2017 is hij te zien in *Bleeding Steel*, een sciencefictionthriller. 'Ik wil zoveel mogelijk afwisseling', zegt Chan. 'Wanneer ik op het scherm verschijn, mag het publiek geen vechter meer zien die kan acteren. Ik wil dat ze een acteur zien die kan vechten.'

De ster geeft toe dat hij anders naar zijn carrière kijkt dan twintig jaar geleden: 'Toen ik meespeelde in *Rush Hour*, deed ik mijn job en incasseerde ik mijn cheque. Vandaag ben ik veel meer bezig met mijn nalatenschap. Vrede promoten, dat is mijn passie. Daarom ben ik ook Goodwill Ambassador voor Unicef. Dat vind ik belangrijker dan commercieel succes. Het maakt mij niet uit dat ik iets minder verdien, ik heb toch geld genoeg. Ik wil waardevolle dingen maken, dingen die de mensen zullen bijblijven wanneer ik er niet meer ben.'

VANAF 8 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» GENOEG GELACHEN

Jackie Chan is natuurlijk niet de eerste komische acteur die het over een serieuze boeg gooit. Op *Vertigoweb.be* lijsten we nog andere sterren op die de glimlach van hun gezicht veegden.

YOU WERE NEVER REALLY HERE

REDDER IN NOOD

Zes jaar nadat ze diepe wonden sloeg met *We Need to Talk About Kevin*, is Lynne Ramsay terug. In het eigenzinnige actiedrama *You Were Never Really Here* voert de Schotse regisseuse Joaquin Phoenix op als een professionele killer wiens opdracht faliekant misgaat. 'Ik geloof niet in de typische actieheld.'

tekst STEVEN TUFFIN

Zou je het heel erg vinden om mee naar buiten te gaan? Ik heb dringend een sigaret nodig.'

Wie kan er nee zeggen tegen Lynne Ramsay, de Schotse regisseuse die indruk maakte met *Ratcatcher* en *Morvern Callar* en er ons met *We Need to Talk About Kevin* aan herinnerde dat niet alle boekbewerkingen brakke zooi zijn? Aan dat indrukwekkende lijstje kan je nu *You Were Never Really Here* toevoegen, een atypische actiefilm over een huurmoordenaar (Joaquin Phoenix) die, als hij even niemand van kant aan het maken is, rondhangt met zijn moeder of met een plastic zak aan zelfwurging doet.

Voor hapklare Hollywood-cinema

ben je bij Ramsay aan het verkeerde adres, en daar heeft ze zo haar redenen voor. Een paar jaar terug stapte ze enkele dagen voor de shoot van de Natalie Portman-western *Jane Got a Gun* op en raakte ze betrokken bij een partijje juridisch getouwtrek.

LYNNE RAMSAY: 'Een heel trieste situatie', blikt Ramsay terug. 'Ik was maandenlang bezig geweest aan de voorbereidingen van die film. We hadden sets gebouwd, storyboards gemaakt en cameratests gedaan. Ik keek er enorm naar uit om samen te werken met Darius Khondji, de *director of photography* van onder meer *Seven* en *Amour*. Maar dan werd duidelijk dat de financiers een heel andere film

wilden. Ik kon écht niet anders dan vertrekken.'

Maar nu is er *You Were Never Really Here*, een film die je pijlsnel hebt gemaakt en die in Cannes met de prijzen voor beste acteur en beste scenario ging lopen.

'Ik ben waarschijnlijk de enige regisseur ter wereld die niet blij was toen ze hoorde dat haar film geselecteerd was voor het filmfestival van Cannes. (lacht) "Dat krijgen we nooit klaar", dacht ik bij mezelf. Voor het werk dat we verzet hebben in de tien dagen voor de wereldpremière, heb je normaliter enkele weken nodig. Uiteindelijk is de hele film gemaakt in negen maanden: wat een rotvaart!'

Gelukkig kon je een beroep doen op een grootse Joaquin Phoenix.

'Joaquin was een godsgeschenk. Hij stond erop om alle scènes op verschillende manieren te filmen. In de ene take was hij grappig, in de andere brutaal. Daardoor kon ik tijdens de montage heel wat dingen uitproberen om zo tot het meest geflipte resultaat te komen. We hebben voor een echte punkrockaanpak gekozen, want tijd om dingen te overanalyseren was er niet.'

En toch is het eindresultaat enorm gelaagd.

'Veel genregenoten van *You Were Never Really Here* zien er ongelooflijk cool uit, maar hebben geen inhoud. Dat soort

cinema interesseert me geen ruk. Het is geen toeval dat Joaquins personage zulke sjofele kleren draagt, een buikje heeft en allesbehalve handig overkomt. Mensen die zo'n gewelddadig beroep uitoefenen, worstelen vaak met onverwerkte trauma's uit het verleden. Dat aspect wilde ik graag in de verf zetten. Ik geloof niet in de typische actieheld. Vandaar dat ik ben gegaan voor wat ik een 'geïmplodeerde noir' noem.'

Is deze film jouw antwoord op de *Takens* van deze wereld?

'Ik wilde een meer geloofwaardige variant op dat soort cinema maken. Wat als alles misloopt tijdens zo'n opdracht? Wat als niets is wat het lijkt? Hoe ga je als huurmoordenaar dan te

werk? Dat zijn de vragen die ik wilde stellen. Misschien speelt het feit dat ik een vrouw ben een rol, want geef toe: vrouwen maken dit soort films amper.'

Je bent dus geen fan van Tarantino's coole bloedballetten?

'Met zijn films heb ik geen probleem. Hij is een meesterlijke cineast, die verschrikkelijk goed is in wat hij doet. Maar voor lui die hem imiteren heb ik begrip noch respect. Als je zijn niveau niet haalt op het vlak van dialogen en humor, kom je uit bij holle *exploitation*. *You Were Never Really Here* wordt vaak vergeleken met *Drive* van Nicolas Winding Refn, en dat vind ik niet bepaald een compliment. Die film is een echt voorbeeld van *style over substance*.'

Je film wordt ook vergeleken met Taxi Driver. Phoenix' personage doet een beetje denken aan Travis Bickle, nietwaar?

'Volgens mij heeft die vergelijking vooral te maken met de New Yorkse setting en met het feit dat Joaquin net zoals De Niro een iconische acteur is. Het is absoluut geen bewuste hommage. Als er al iets is dat me geïnspireerd heeft, dan zijn het wel al die documentaires over complottheorieën die ik net voor de opnames zag.'

Over New York gesproken: ik zag nog maar zelden een film waarin de hitte van de Big Apple zo voelbaar is.

'Dat element is eigenlijk per toeval in de film geslopen. Tijdens de voorbereidingen viel New York ten prooi aan een van de ergste hittegolven aller tijden. Je kon je kleren uitwringen door de hoge vochtigheidsgraad en je passeerde mensen op straat die het moeilijk hadden met ademen. Dat

benauwende gevoel moest ik wel in de film verwerken. Het paste perfect bij het hoofdpersonage en de waanzinnige toestanden die hij doormaakt.'

Het valt me op dat het altijd buitenlandse regisseurs zijn die zulke details het best weten te vatten.

'Eigenlijk is dat niet zo vreemd. Als je een land of een stad voor het eerst bezoekt, vallen je altijd dingen op die de locals vanzelfsprekend vinden. Zelf ben ik Glasgow pas echt beginnen te appreciëren nadat ik voor mijn werk heel vaak in het buitenland had vertoefd.'

Dichter bij huis: voor de score heb je Radiohead-gitarist en P.T. Anderson-huiscomponist Jonny Greenwood gestrikt.

'Wat een schatje is dat toch! We hadden amper budget voor de muziek en toch hapte hij meteen toe. Ik liet hem dingen horen die ik beluisterde tijdens

de voorbereidingen – dat ging van Pink Floyd tot Aphex Twin – en stuurde hem voortdurend footage door. Blijkbaar genoot hij van die gedreven aanpak, want hij leverde een zeer uitgebreide score af. Ik heb jammer genoeg veel moeten knippen. Hopelijk wil hij nog steeds meewerken aan de science-fictionfilm die ik hierna wil maken.'

VANAF 15 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» KLUNGEL-KILLERS

De protagonist van *You Were Never Really Here* hoort thuis in een lange filmtraditie van huurmoordenaars die in de problemen komen. Andere gewelddadige prutsers vind je op Vertigoweb.be.

ROMA

ROKIA, TRAORÉ

AKUA NARU

100 JAAR OKTOBERREVOLUTIE

TIEN DAGEN DIE DE WERELD DEDEN WANKELLEN / REDS

BOEKVOORSTELLING, FILM & NAGESPREK

TSAR B

APOLLO BROWN & SKYZOO

VOOR & NA IANVIKTIM DJ'S

JAZZ

- 15 SEP BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA & BERT JORIS: SMOOTH SHAKE
- 1 OKT THE ROSENBERG TRIO
- 5 OKT MICHEL PORTAL, JEFF BALLARD & BOJAN Z: PROMISES
- 28 OKT JASON MORAN PRESENTS IN MY MIND: MONK AT TOWN HALL 1959
- 8 NOV PAT METHENY WITH ANTONIO SANCHEZ, LINDA OH & GWILYM SIMCOCK
- 28 JAN MAURIZIO GERISWINGTET (DJANGOFOLLIES)
- 22 FEB ROBIN VERHEYEN & MARC COPLAND, DREW GRESS, BILLY HART
- 24 FEB DIMITRI LEUE, BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA & ANTWERP SYMPHONY ORCHESTRA: BOOM-BOOM
- 18 MRT QUINTESSANCE BIGBAND FEAT. IBERNICE MCBEAN: HERE'S TO ELLA

LAMBCHOP

FISCHER-Z

BUILDING BRIDGES

BILLY OCEAN

THE WATERBOYS

THUNDERCAT

BILLY BRAGG

BRIDGES NOT WALLS

DE ROMA • TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS: WWW.DEROMA.BE • 03 600 16 60

BORG McENROE

BREAK(ING) POINT

Björn Borg en John McEnroe, tennissers met tomeloos talent, smashten samen enkele van de sportieve hoogtepunten van de jaren tachtig bij elkaar. Met *Borg McEnroe* toont regisseur **Janus Metz Pedersen** aan dat de rivalen veel meer gemeen hadden dan algemeen wordt aangenomen. 'Borg stopte zijn emoties weg, maar ze hadden dezelfde winnaarsmentaliteit.'

tekst RUBEN NOLLET

Londen, 5 juli 1980. De Zweed Borg en de Amerikaan McEnroe staan tegenover elkaar in de finale op het heilige gras van Wimbledon. Het is niet de eerste keer dat ze de rackets kruisen, maar de wedstrijd zal niettemin de annalen ingaan als een van de meeslependste uit de tennisgeschiedenis. Ze halen een uitzonderlijk hoog niveau, de kansen keren voortdurend. En dan is er nog de context. Borg kan Wimbledon voor de vijfde opeenvolgende keer op zijn naam schrijven, een absoluut record. McEnroe is de rijzende ster. Hij heeft een jaar eerder zijn eerste grandslamtoernooi – de US Open – gewonnen en wil zich waarmaken met winst op Centre Court.

Janus Metz Pedersen construeerde *Borg McEnroe* volledig rond die memorabele wedstrijd. Louter een stukje sportgeschiedenis vertellen was echter niet zijn bedoeling, zegt de Deense

regisseur. 'Sterker nog: het is niet eens een tennisfilm, wel een psychologisch drama over ambitie, over de drang om de beste te zijn en bemind te worden. Tennis is een prachtige metafoor voor het leven. Andre Agassi verwoordde dat goed in zijn autobiografie *Open*, waarin hij uitlegt hoe eenzaam die sport is: uiteindelijk speel je niet tegen je tegenstander maar tegen jezelf en je demonen.'

'You cannot be serious!'

Ijs versus Vuur. The Angelic Assassin versus Superbrat. Borg en McEnroe (gespeeld door Sverrir Gudnason en Shia LaBeouf) waren de perfecte tegenpolen. De een was een rustige Zweed, de ander een opvliegende Amerikaan. Voor publiek en pers was het smullen geblazen telkens als die twee het tegen elkaar opnamen. *Borg McEnroe* laat zien dat de rivalen toch veel raakpunten hadden. Allebei werden ze gedreven door

een enorme prestatiedrang, al uitten ze die op een totaal verschillende manier.

Borg had als tiener even oncontroleerbare woedeaanvallen als McEnroe, maar hij leerde die gaandeweg te onderdrukken. 'De manier waarop Borg zijn emoties wegstopte om te presteren onder extreme druk, deed me sterk denken aan wat ik observeerde toen ik *Armadillo* maakte, mijn documentaire over Deense soldaten in Afghanistan', zegt Metz Pedersen. 'Je weet dat je je gevoelens niet ongestraft kunt blijven opkroppen. Vroeg of laat ontploft de boel.'

McEnroe liet het niet zover komen. Hij liet zijn woede de vrije loop. '*You cannot be serious!*', een van zijn vermaarde uitbarstingen, zit in de film, ook al zou hij die woorden pas een jaar later naar een umpire schreeuwen. Hij groeide – hoe kan het anders? – in een mum van tijd uit tot een karikatuur. 'McEnroe worstelde enorm met zijn imago', weet Metz Pedersen. 'Hij putte niet alleen

energie uit woede, het was ook een manier om te rebelleren. Ook vandaag nog haat hij het om afgebeeld te worden als een cartoonfiguur, maar het is wel een figuur die hij zelf gecreëerd heeft.'

Land versus land

Borg McEnroe toont dat de rivaliteit tussen de tennissterren dieper gaat dan die tussen twee tegengestelde temperamenten. Ze staat ook symbool voor de kloof tussen hun thuislanden. 'Dit verhaal gaat in wezen over twee radicaal verschillende maatschappijen', zegt de cineast.

'Aan de ene kant heb je Zweden, de sociale verzorgingsstaat waar alles draait om gelijkheid en waar kinderen ingepompt wordt dat deelnemen belangrijker is dan winnen. Aan de andere kant heb je de VS, het kapitalistische land bij uitstek waar het individu primeert en iedereen voor zichzelf moet opkomen.'

'Dat verschil zag je ook op het veld', besluit Metz Pedersen. 'Borg moest zijn winnaarsmentaliteit verstoppen, terwijl McEnroe zich geweldig druk maakte telkens als hij vond dat hem onrecht werd aangedaan. Ze waren kinderen van hun tijd.' ▣

VANAF 8 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» TENNIS TROEF

Plots draaien er twee films in de zalen waarin tennis centraal staat. Is dat uitzonderlijk? Of zijn er wel meer films waarin een balletje wordt geslagen? Het antwoord vind je op Vertigoweb.be!

THE SQUARE

VOOR GEEN KLEINTJE VERVAARD

Elisabeth Moss zal voor eeuwig gelinkt worden aan haar rol in de superbe tv-reeks *Mad Men*. In *The Square*, de Gouden Palm-winnaar van de Zweedse cineast Ruben Östlund, acteert ze echter zo goed dat je je afvraagt waarom ze niet vaker op het witte doek te zien is. 'Hollywood heeft me nog nooit gevraagd.'

tekst STEVEN TUFFIN

Als je aan tafel schuift met Elisabeth Moss, is het onmogelijk om niet aan Peggy Olson te denken, haar ooit zo schuchtere *Mad Men*-personage dat seizoen na seizoen meer haar op de tanden kreeg. In *The Square* van *Turist*-regisseur Ruben Östlund is ze minstens even imposant als Anne, een journaliste die het hoofdpersonage – een prominente museumcurator – het vuur aan de schenen legt.

Van een ongemakkelijk interview, over een nog ongemakkelijkere onenightstand tot de ongemakkelijkste *day afters*: Moss weet intussen perfect hoe ze iemand moet neerzetten dat het mannelijke ego niet alleen doorprikt, maar ook helemaal lek steekt.

De Amerikaanse actrice raakte betrokken bij *The Square* nadat ze had vernomen dat Östlund haar graag wilde ontmoeten tijdens de audities in Londen: 'Ik sprong op het eerste het beste vliegtuig omdat ik *Turist* had gezien en stapelverliefd op die film was. Toch dacht ik dat het niets ging worden, want ik spreek alleen maar Engels. Ik was stomverbaasd toen ik hoorde dat Ruben speciaal voor mij een nieuw personage had geschreven.'

TOP OF THE LAKE: CHINA GIRL

Hoe is *Turist* – toch een uitdagende Europese productie – tot bij jou geraakt?

ELISABETH MOSS: 'Ik ben enorm gefascineerd door buitenlandse films en om *Turist* – in de VS gekend als *Force Majeure* – was heel wat te doen geweest. Ik wil me ook niet beperken tot Amerikaanse cinema, daarom speelde ik ook al in *High-Rise* met Tom Hiddleston. Dat zijn enorm verrijkende ervaringen. Je staat niet alleen op een set in een ander land, je leert dat land ook beter kennen.'

Naar verluidt heeft Östlund maar één regieaanwijzing voor zijn acteurs: 'Laat je ego thuis.'

'Voor een buitenstaander lijkt dat misschien vreemd, maar ik vind het doodnormaal. Het verbaast me dat men acteurs voortdurend als grote ego's bestempelt. Acteren betekent voor mij net alles loslaten en je volledig geven. Of het nu gaat om lachen, huilen, roepen of vrijen: als je ego je parten speelt, zie je dat op het scherm, wat natuurlijk niet de bedoeling is. Daarom is Rubens instructie volstrekt begrijpelijk.'

Vond je het ook normaal dat je met je tegenspeler 'condoompje-trek' moest spelen?

'In *The Square* wordt alles uitvergroot, dus ook de spanning die kan ontstaan tussen een man en een vrouw nadat ze hebben gevreeën. De manier waarop Ruben dat uitbeeldt, vind ik hilarisch: twee volwassenen die als kinderen kibbelen om een gebruikt condoom, je moet het maar bedenken. Het was enorm moeilijk om niet in lachen uit te barsten toen we die scène filmde – in de film zie je me zelfs twee keer glimlachen. Trouwens: dat moment zegt veel over de wisselende machtspositie tussen de twee personages. Zij laat zich verleiden door hem, maar na de seks is hij bang van haar.'

De film barst van dergelijke oncomfortabele situaties. Waar word jij in het echte leven lastig van?

'Talkshows maken me enorm nerveus. Ik drink vooraf minstens twee cocktails om te relaxen. Daarna beeld ik me in dat ik goed ben in talkshows. Misschien lever ik op die momenten wel mijn beste acteerwerk.' (lacht)

In *The Square* zijn de rollen omgekeerd: jouw personage stelt tijdens een interview enkele lastige vragen aan de protagonist. Wat zijn jouw vreselijkste interviewherinneringen?

'Het kan verschillende kanten uitgaan. Ofwel stelt iemand je een vraag waar je op dat moment echt geen zin in hebt en doe je alle moeite van de wereld om ze te omzeilen. Ofwel begrijp je geen snars van wat de journalist wil zeggen en moet je je uiterste best doen om te weten te komen wat hij bedoelt zonder hem te kwetsen – jullie kunnen best gevoelig zijn, hoor. (lacht) Het ergst zijn heel algemene vragen zoals "Wat vind je van het leven?" Die kun je nooit beantwoorden zonder pseudofilosofisch te klinken.'

De film zoomt ook in op de reacties van mensen wanneer iemand hun om hulp vraagt. Hoe reageer jij in zulke gevallen?

'Ik ben van nature enorm behulpzaam en doe altijd mijn uiterste best wanneer iemand bij me komt aankloppen. Daar

THE HANDMAID'S TALE

staat tegenover dat het me verschrikkelijk kwetst als een persoon negatief reageert wanneer ik hulp nodig heb. Als ik bijvoorbeeld in de auto zit en van rijstrook wil veranderen, maar een andere chauffeur blokkeert me, kan ik daar heel emotioneel op reageren.'

We kunnen natuurlijk moeilijk om je indrukwekkende tv-carrière heen: na *Mad Men* volgden topreeksen als *Top of the Lake* en *The Handmaid's Tale*. Hoe voelt het om de queen of quality tv genoemd te worden?

'Ik ben een actrice, elk compliment doet me stralen. (lacht) Tegelijk besef ik dat het de schrijvers, de regisseurs en de showrunners zijn die alle lof verdienen. Ik heb gewoon een fijne neus voor goed materiaal. Of heel veel geluk, dat kan natuurlijk ook.' (lacht)

Je gaat stevast voor personages die niet met zich laten sollen.

'Het tijdperk waarin vrouwen beschouwd werden als brave prinsesjes die goed moesten zijn in de keuken en in bed, ligt al jaren achter ons. Toch blijft het mensen verbazen als je met vrouwelijke personages op de proppen komt die niet eendimensionaal zijn. Sorry jongens, maar wij

zijn nu eenmaal complexe wezens die tegelijk sterk en kwetsbaar, slim en naïef zijn.'

Terug naar de cinema: ben je altijd zo cinefiel geweest?

'Toen ik als tiener besliste om actrice te worden, heb ik me verdiept in de filmgeschiedenis. Zo ontdekte ik de nouvelle vague, het oeuvre van Ingmar Bergman en tal van andere zaken die nu als gedateerd worden afgedaan. In mijn ogen moeten we die films koesteren als schatten, want ze vormen de maatstaf voor wat goede cinema moet zijn. En goede cinema wordt in de VS dezer dagen jammer genoeg veel te weinig gemaakt.'

Zien we je daarom nooit in een Hollywoodblockbuster?

'Nee, ze hebben me simpelweg nog nooit gevraagd. *The Avengers* 14? Ik zou onmiddellijk tekenen! Zo kieskeurig ben ik nu ook weer niet. Ik moet mijn rekeningen kunnen betalen, hè. Volgens mij vist men in Hollywood in een heel kleine vijver waarin ik blijkbaar niet rondzwem. Maar ik klaag niet: er is werk zat op tv en in het buitenland. Bovendien merk ik dat je houdbaarheidsdatum heel beperkt

is in het blockbusterwereldje. En ik zou graag nog heel lang acteren.'

Tot slot: wie zijn jouw grote voorbeelden?

'Een naam die me onmiddellijk te binnen schiet, is Kristin Scott Thomas, omdat ze zo veelzijdig is. Ze is niet vies van komedies, maar excelleert ook in Franse films. Andere *all-time favorites* van me zijn Maggie Smith, Jessica Lange en Judi Dench: actrices die al jaar en dag meegaan, maar nooit terugdeinzen voor een uitdaging.' ■

VANAF 22 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» TOP OF THE TOP

Op Vertigoweb.be leggen we het voortreffelijke tv-werk van Elisabeth Moss onder de loep – ja, ook *The West Wing* – en geven we downloadcodes weg van *Top of the Lake: China Girl*.

THELMA

WAANBEELDEN

In *Thelma* ontdekt een jonge vrouw dat ze bovennatuurlijke krachten heeft nadat ze verliefd wordt op een medestudente. De ideale gelegenheid om de Zweedse regisseur **Joachim Trier** (*Oslo, August 31st*) te vragen naar zijn favoriete psychologische horrorfilms.

tekst STEVEN TUFFIN

Don't Look Now (1973)

‘Julie Christie en Donald Sutherland vertolken een koppel dat in Venetië verblijft terwijl ze de dood van hun dochtertje proberen te verwerken. Wanneer de man het in een rode regenjas gehulde kind overal begint te zien, verandert het gevoelige drama in een mysterieuze thriller waarin regisseur Nicolas Roeg onze perceptie van tijd op losse schroeven zet.’

Suspiria (1977)

‘Horrormaestro Dario Argento bouwt een onnozel verhaaltje over een behekste balletschool uit tot een van de duizelingwekkendste trips uit de filmgeschiedenis. Van het tekenfilmachtige kleurenpalet over de nachtmerrieachtige decors tot de primitief klinkende soundtrack: alles staat in het teken van het onderbewustzijn.’

The Dead Zone (1983)

‘Christopher Walken speelt in deze Stephen King-verfilming van David Cronenberg een man die na lange tijd uit een coma ontwaakt en ontdekt dat hij de toekomst ziet van de mensen die hij aanraakt. Dat leidt natuurlijk tot een paar flitsende flashforward-sequenties, maar de film is vooral een meeslepend portret van een man die onmogelijk relaties kan aanknopen.’

Thelma (2017)

‘Na mijn eerste Amerikaanse film, *Louder Than Bombs*, had ik het eventjes gehad met pure praatcinema en keerde ik terug naar Zweden om het over een compleet andere boeg te gooien. Aanvankelijk wilde ik een rechttoe rechtaan horrorfilm maken, maar *Thelma* is toch anders uitgedraaid. Hoewel ik gretig gebruik heb gemaakt van speciale effecten om visueler uit de hoek te komen, ligt de nadruk toch op de psyche van mijn hoofdpersonage.’

VANAF 29 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Wanzinema

GEMENGD ENKEL

Met de indiesensatie *Little Miss Sunshine* schreven **Jonathan Dayton** en **Valerie Faris** filmgeschiedenis, met *Battle of the Sexes* maakten ze een film over geschiedenis. Meer bepaald: de legendarische tennismatch tussen rijzende ster Billie Jean King en irritante *has-been* Bobby Riggs in 1973. De inzet? Sportieve gendergelijkheid!

tekst **STEVEN TUFFIN**

Wanneer ik het regisseurskoppel Jonathan Dayton en Valerie Faris spreek tijdens Film Fest Gent, is het schandaal rond Harvey Weinstein net losgebarsten. 'Natuurlijk hoor je af en toe wel dingen,' zucht Faris, 'maar wie had durven te denken dat het zo erg was?'

De vele getuigenissen over Weinsteins seksueel grensoverschrijdende gedrag geven *Battle of the Sexes*, de nieuwe film van Dayton en Faris over een veelbekeken tennismatch tussen de misogynie ex-vedette Bobby Riggs (Steve Carell) en de feministische wereldkampioene Billie Jean King (Emma Stone), een bittere bijmaak. De recente ontwikkelingen had het duo natuurlijk niet zien aankomen, maar ze wisten wel dat er iets in de lucht hing.

VALERIE FARIS: 'Enkele jaren terug was er in Hollywood al heel wat te doen om *equal pay*. Actrices zoals Emma Stone pikten het niet langer dat ze minder betaald werden dan hun mannelijke collega's. Daarna kwam de verkiezingsrace, waarin Donald Trump zich de ene seksistische uitspraak na de andere permitteerde. En bovendien werd hij ook nog eens president. Alle vooruitgang die de afgelopen decennia op het gebied van gelijke rechten was geboekt, wordt stilaan tenietgedaan.'

JONATHAN DAVIS: 'Toen Barack Obama president werd, dachten we dat de kentering was ingezet. Vandaag blijkt dat niets minder waar is.'

FARIS: 'Het wordt alleen maar erger en erger. Hopelijk hebben de mensen nog zin in onze film.' (lacht)

Jullie hebben er in elk geval alles aan gedaan om een lichte film over een beladen onderwerp te maken.

DAYTON: 'We doen niet aan Grote Boodschappen. Een film die alleen gelijkgezinden aanspreekt, interesseert ons niet. Het Amerika waar wij van houden is het Amerika waar dialoog centraal staat. We wilden een film maken waarin verschillende standpunten aan bod komen zonder het onze weg te moffelen.'

FARIS: 'Jonathan en ik zijn diplomaten. We geloven in het respect voor anderen. Billie Jean King was destijds dezelfde mening toegedaan. Toen Riggs haar voor de zoveelste keer onheus behandeld had of haar belachelijk had proberen te maken, bleef ze vriendelijk glimlachen. Als je iemand van zijn ongelijk wilt overtuigen, is dat de enige manier.'

Hoe komt het dat jullie na *Little Miss Sunshine* en de writer's block-komedie *Ruby Sparks* de maatschappijkritische toer zijn opgegaan?

FARIS: 'Daar zijn we altijd al mee bezig geweest. Kijk naar *Little Miss Sunshine*. Die film toont de VS als een natie van winnaars en verliezers. We willen allemaal zo hard de beste zijn dat we geen rekening meer houden met de

mensen rondom ons.'

DAYTON: 'Trump spant op dat vlak de kroon. Hij noemde de Republikeinse senator John McCain, een partijgenoot nota bene, een loser omdat die tijdens de oorlog in Vietnam krijgsgevangene was. Alsof dat het ergste is wat iemand kan doen. Niet te geloven, wat die man allemaal zegt.'

Jullie zeiden het daarnet al: Emma Stone is een van de actrices die in Hollywood op de barricaden staat voor gendergelijkheid. Is dat de reden waarom ze deze film wilde doen?

FARIS: 'Volgens mij deed ze het vooral omdat ze een grote fan van Billie Jean King is. Bovendien was ze precies even oud als Billie Jean ten tijde van de match en had ze nog nooit een *real life* character gespeeld.'

DAYTON: 'Uit alles blijkt dat ze enorm trots is op deze film. Toen we aan het draaien waren, was de *La La Land*-hype net op gang gekomen en moest ze heel vaak weg voor interviewsessies en festivals. Maar zodra ze op de set terugkwam, zei ze: "Ik kan niet wachten tot ik over deze film kan praten." Ik denk dat ze eindelijk voelde dat ze met haar *star power* een verschil kon maken.'

Met Steve Carell hadden jullie al samengewerkt voor *Little Miss Sunshine*.

FARIS: 'Toen we samen met hem beelden van de echte Bobby Riggs aan het bekijken waren, viel het ons op hoe bekommerd Steve om hem was. Dat medeleven overtuigde ons dat hij *the right man for the job* was.'

DAYTON: 'We wilden Riggs niet afschilderen als een eendimensionale schurk. Hij was een heel complexe figuur die koste wat kost in de spotlight wilde staan. Zijn seksisme was zo over the top dat het eerder een parodie leek.' 🍷

VANAF 8 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» MAN VS. VROUW

Op Vertigoweb.be slaan we het Grote Filmgeschiedenisboek open en sporen we andere films op waarin de strijd der geslachten centraal staat. *War of the Roses*, iemand?

**WARM JE OOK AL OP EN
REGISTREER JOUW ACTIE OP
DEWARMSTEWEEK.BE**

HELLBOY

Na een bijrolletje in Christopher Nolans WO II-blockbuster *Dunkirk* staat **Barry Keoghan** tegenover Colin Farrell en Nicole Kidman in *The Killing of a Sacred Deer*, de unheimliche thriller van *The Lobster*-cineast Yorgos Lanthimos. Of hoe een Iers straatjochie het tot Grote Belofte schopt met zijn vertolking van een mysterieuze jongeman die een doktersgezin het leven zuur maakt.

tekst STEVEN TUFFIN

Toen *The Killing of a Sacred Deer* enkele maanden terug in wereldpremière ging op het filmfestival van Cannes werd je dé revelatie van het festival genoemd. Besepte je dat je zo'n sterke vertolking had neergezet?

BARRY KEOGHAN: 'Ik moet toegeven dat de film helemaal anders is dan ik me had voorgesteld. Natuurlijk wist ik dat het iets speciaals ging worden – dat was al duidelijk toen ik het scenario las – maar op de set verliep alles eerder relaxed. Yorgos is een heel makkelijke regisseur: het enige wat hij vraagt, is om iets trager of sneller te doen. Dat de film zo intens zou worden, had ik absoluut niet zien aankomen.'

Nicole Kidman vertelde dat Lanthimos er bleef op hameren dat jullie een komedie aan het maken waren.

'Volgens mij zei hij dat om ervoor te zorgen dat we de dialogen niet te theatraal zouden brengen. Yorgos mikt op een afstandelijke aanpak, die de kijker de ruimte geeft om zelf betekenis te geven aan de dingen die op het witte doek gebeuren. Als we de dialogen te drammerig hadden gebracht, dan had het er waarschijnlijk onbedoeld hilarisch uitgezien.'

Toch heb ik een paar keer hardop moeten lachen.

'En daar is niets mis mee. De grens tussen humor en horror is sowieso flinterdun. Bovendien heeft Yorgos een heel eigen stijl. Zijn films overstijgen

simpele genreclassificaties. Je kunt ze moeilijk vergelijken met films van andere cineasten.'

Was je vooraf al vertrouwd met zijn werk?

'Ondertussen heb ik al zijn films gezien, maar *Dogtooth* is degene die me altijd zal bijblijven. Wat een fucking film, man! Ooit heb ik op café het verhaal (*over een vader en een moeder die hun kroost op een wel heel aparte manier opvoeden, nvdr.*) proberen te vertellen, maar na een minuut besepte ik dat ik beter mijn mond hield. Mijn makkers zaten naar me te kijken alsof ik knettergek was geworden.' (*lacht*)

Je personage Martin is behoorlijk akelig. Hoe heb je je daar op voorbereid?

'In ieder geval niet door vragen te stellen aan Yorgos. (*lacht*) Hij helpt je absoluut niet met de achtergrond van je personage. In zijn ogen is dat soort informatie overbodig. Het gaat over wat er gebeurt op het witte doek, niets anders. Ik heb wel veel documentaires over pubers bekeken. Zo ontwikkelde ik Martins ietwat afwezige houding. Hij ontwijkt elk oogcontact en gedraagt zich altijd afstandelijk, zelfs als hij lichamelijk wordt.'

Kun je Lanthimos' aanpak vergelijken met die van Christopher Nolan?

'Ze weten allebei heel precies wat ze willen en hebben heel weinig woorden nodig om hun visie duidelijk te maken.'

Het verschil tussen het intimistische *The Killing of a Sacred Deer* en het epische *Dunkirk* moet immens geweest zijn.

'Een productie als *Dunkirk* zal ik nooit meer meemaken. Christopher liet ons echt omringen met slagschepen en Spitfires. Er was nergens een *green screen* te bespeuren. Het leek wel of we met een tijdmachine naar het Duinkerke van tijdens de Tweede Wereldoorlog waren gezapt.'

Tot slot: je hebt als relatief groentje al met twee van de grootste heden-daagse regisseurs samengewerkt. Ben je niet bang dat het vanaf nu alleen nog bergaf zal gaan?

'Dat is een wel zeer negatieve gedachte. (*lacht*) Yorgos en Christopher hebben de lat heel hoog gelegd, maar dat is juist gezond. Hoe groter je ambitie, hoe harder je werkt.' ▣

VANAF 1 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» LA LA LANTHIMOS

Met *The Killing of a Sacred Deer* tekent Yorgos Lanthimos voor een zoveelste eigenzinnige film. Op *Vertigoweb.be* nemen we een duik in de uitdagende werelden die hij creëert op het witte doek.

OP WEG NAAR

Met *The Road to Mandalay* komt voor het eerst een film van Midi Z in de Belgische zalen. Het migratiedrama bevestigt dat de in Myanmar geboren Taiwanese een van de interessantste namen van de hedendaagse Zuidoost-Aziatische cinema is.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Mijn enige voorbereiding op mijn debuut *Return to Burma* was drie vliegtuigtickets kopen en enkele mensen bij elkaar zoeken', aldus Midi Z, in 1982 geboren in het toenmalige Birma. 'Meteen daarna ben ik beginnen te draaien. Ik wilde tonen hoe mijn geboorteland in ijtempo aan het veranderen was.'

Die haast naïeve ongedwongenheid is aan de film te zien. Daarin keert een Myanmarese man die naar Taiwan was verkast, terug naar zijn vaderland. Hij ontdekt er een samenleving die tijdens zijn afwezigheid grondig veranderd is, maar hij is vastbesloten om er te blijven, ondanks de beperkte kansen op werk.

Return to Burma kon niet overtuigen, omdat het allemaal te vrijblijvend

ingeblikt was: de lang aangehouden shots getuigen veeleer van een gebrek aan inspiratie dan van een artistieke keuze. Toch waren er genoeg elementen, zoals de opbouw van het verhaal en de kadrering, die aangaven dat Midi Z een cineast was om te blijven volgen. En kijk: met *The Road to Mandalay*, zijn vierde fictiefilm, toont hij eindelijk wat hij echt in zijn mars heeft.

Ontsnappen uit Myanmar

De film gaat ondanks zijn titel niet over Mandalay, de op een na grootste stad van Myanmar. Net zoals *Return to Burma* is het een drama over migranten. Ditmaal trekken ze echter weg uit Myanmar en zoeken ze het geluk in Thailand, waar het grootste

deel van de film zich afspeelt. Centraal staat de jonge vrouw Lianqing, die al snel ontdekt dat ze de juiste papieren nodig heeft alvorens ze in Thailand aan de slag kan. Guo, een man die ze tijdens haar tocht heeft ontmoet en die meer wil dan enkel vriendschap, probeert haar te helpen. Hun uiteenlopende verlangens zorgen echter voor frictie.

Ze zijn talrijk, de Myanmarezen die op zoek gaan naar een beter leven in het buitenland. In Thailand wonen er naar schatting drie miljoen, van wie twee derde het land illegaal is binnengekomen. Midi Z: 'Men zegt weleens dat er drie manieren zijn om aan de armoede in mijn geboorteland te ontsnappen: drugs smokkelen, in de jademijnen werken of een ander land

proberen binnen te raken.'

The Road to Mandalay is uit het leven gegrepen. Ook de broer en zus van Midi Z trokken vanuit Myanmar naar Thailand om er geld te verdienen voor hun familie. De regisseur zelf is dat lot bespaard gebleven. Hij kreeg op zijn zestiende een beurs om in Taiwan te gaan studeren: een ontsnappingsroute waar velen van dromen, maar die weinigen gegund is. Pas toen hij vijftien jaar geleden op weg naar Taiwan zijn broer en zus bezocht, realiseerde hij zich in welke penibele omstandigheden de Myanmarezen in Thailand moesten werken.

Zonder franjes

The Road to Mandalay is de eerste film waarvoor Midi Z een deftig budget

had. Zo kon hij voor het eerst een buitenstaander aantrekken voor de montage. Dankzij Matthieu Laclau, een Fransman die al een tijdje de vaste editor is van de Chinese grootmeester Jia Zhangke, is het Z's strakst gemonteerde film: alle franjes zijn weggesneden.

Wie de eerste vier fictiefilms en de documentaires van Midi Z na elkaar bekijkt, merkt een geleidelijke evolutie. De visuele zelfzekerheid die van *The Road to Mandalay* afstraalt, was al deels merkbaar in zijn vorige fictiefilm *Ice Poison* en was nog sterker aanwezig in de verbluffende documentaire *Jade Miners*. Dat belooft voor de toekomst. ▣

The Road to Mandalay is op 1, 2 en 3 december te zien in Cinema Zuid in Antwerpen.

GELUKS- VOGEL

Amper vier jaar nadat hij zijn pensioen heeft aangekondigd, keert Steven Soderbergh terug naar de bioscopen. Voor de heistkomedie *Logan Lucky* deed hij een beroep op ouwe getrouwe **Channing Tatum**. Die was bijna geëindigd als zijn personage, een wanhopige arbeider uit *the South*. 'Ik had geen benul van de filmindustrie.'

tekst RUBEN NOLLET

Eind april heb ik in Las Vegas samen met enkele partners een Magic Mike Live-club geopend’, zegt Channing Tatum. ‘Had je me twintig jaar geleden een toekomst in de stripperswereld voorspeld, dan zou dat geloofwaardiger geklonken hebben dan een Hollywoodcarrière. Ik heb ongelooflijk veel geluk gehad.’

Tatum weet wat het is om te knokken om zijn boterham. Om die reden alleen al ligt Jimmy Logan, zijn personage in de olijke overvalfilm *Logan Lucky*, hem na aan het hart. Net zoals Jimmy groeide Tatum op in het landelijke zuiden van de States. Allebei blonken ze uit in American football en versierden ze zo een studiebeurs voor de universiteit.

Hun studies brachten ze echter niet tot een goed einde – Jimmy moest stoppen door een zware knieblesure, Tatum had zijn buik vol van het blokken. Een leven als arbeider leek hun te wachten, maar toen dreef het lot hen in verschillende richtingen.

In *Logan Lucky* keert Jimmy terug naar zijn geboortedorp in West Virginia, waar sinds de sluiting van de steenkoolmijnen alle hoop is vervlogen. Wanneer hij op de koop toe zijn job verliest, ziet het er heel somber uit voor hem en zijn dochtertje. Met zijn broer Clyde (Adam Driver), een eenarmige Irakveteraan, plant hij dan maar een gewaagde overval.

Tatum had meer geluk. Hij probeerde het na de werkuren als stripper, werd opgemerkt door een modellenscout en belandde via enkele omwegen in de filmwereld. Intussen heeft hij al op de set gestaan met grote namen als Michael Mann (*Public Enemies*), Bennett Miller (*Foxcatcher*), de Wachowski’s (*Jupiter Ascending*), Quentin Tarantino (*The Hateful Eight*) en de Coens (*Hail, Caesar!*). *Logan Lucky* is bovendien zijn vierde samenwerking met Steven Soderbergh, na *Haywire*, *Magic Mike* en *Side Effects*.

CHANNING TATUM: ‘Volgens mijn mama is geluk een evenwichtige mix van voorbereiding en gelegenheid. Ze

heeft gelijk. Acteur worden is nooit bij me opgekomen. In mijn hoofd was dat iets wat je op een podium deed. Shakespeare en zo. Niets voor mij. Ik stond er ook niet bij stil hoe films gemaakt werden. Ik ging ervan uit dat ze zomaar ontstonden. Ik was als jonge tiener een grote fan van films als *The Goonies* en *Braveheart*, maar ik besepte niet dat ik zat te kijken naar echte mensen die deden alsof. Ik had geen benul van de filmindustrie. Mijn ouders hadden er ook geen voeling mee. Mijn moeder werkte bij een luchtvaartmaatschappij en mijn vader zat in de bouw.’

Wanneer dacht je voor het eerst: nu ben ik acteur?

‘Pas heel laat. (*lacht*) Ik heb alles al doende geleerd. Mijn eerste belangrijke stap als acteur was mijn auditie voor de rol van Nozem #2. “Je geld of je leven!” Niet de beste manier om het vak te leren, zoveel is zeker. Maar ik kreeg toch rolletjes te pakken, opnieuw met het nodige geluk. Op die manier ben ik blijven leren, met de hulp van geweldige leraars, zoals Soderbergh.’

Logan Lucky is Soderberghs terugkeer na een ‘pensioen’ van enkele jaren. Is hij veranderd?

‘Niet echt. Hij is nog altijd even pittig. Zijn aanpak is dezelfde. Het is geen toeval dat de meeste acteurs die met hem hebben samengewerkt in zijn films top waren. Soderbergh gidst je, maar met een bijna onzichtbare hand. Hij weet heel goed wat hij wil en geeft je de kracht om dat uit jezelf naar boven te brengen. Hij zal je nooit tot in de details uitleggen wat je moet doen. Hij zit niet de hele tijd op je vingers te kijken. Als hij niets zegt, dan heb je pal in de roos gemikt. Hij vindt het ook geweldig als een acteur iets doet wat totaal niet de bedoeling was. Dan moet hij een probleem oplossen, en daar leeft hij voor. Soderbergh is een bizarre masochist die het zichzelf graag zo moeilijk mogelijk maakt.’

Heeft hij je gevraagd om twintig kilo bij te komen voor de rol?

MAGIC MIKE

FOXCATCHER

‘Dat was niet nodig. Hij gaat ervan uit dat je goed voorbereid op de set zult verschijnen, en daar maakt je fysieke verschijning deel van uit. Mijn personage speelde ooit American football, raakte geblesseerd en mankt sindsdien. Je weet dus dat hij tijdens het weekend zijn conditie niet zal onderhouden. Na zijn werkdag op de graafmachine gaat hij op zijn gemak een pintje drinken. Dan verlies je snel je figuur. Niet dat het aangenaam was om zoveel bij te komen. Mijn lichaam haat me nog steeds.’ (*lacht*)

Logan Lucky speelt zich af in de grensregio van North Carolina, South Carolina, Kentucky en West Virginia. Wat is er zo bijzonder aan die contreien?

‘Het is de streek van de *hillbillies*, in de oorspronkelijke zin van het woord. Verspreid over de heuvels vind je kleine, geïsoleerde gemeenschappen, die ontstaan zijn omdat de steenkool-industrie er zich ooit ontwikkelde. Vanaf dat moment kwamen er mensen van heinde en verre wonen en werken, ook al was het een afgelegen gebied. Generaties hebben er een leven

LOGAN LUCKY

opgebouwd, tot de steenkoolbedrijven plots beslisten om hun boeltje te pakken. Sindsdien zitten die families daar, met een diepe liefde voor de regio maar zonder werk.’

Heb je voeling met die streek?

‘Ik heb een jaar in West Virginia gewoond, toen ik er *college football* speelde in een kleine stad. Maar ik heb die omgeving pas echt leren kennen toen we voor de film een roadtrip maakten. Dan besef je dat in zo’n kleine gemeenschap wonen heel anders is dan in een stad. Iedereen kent er iedereen. In Kentucky hebben we de *state troopers* bezocht. Die vertelden ons hoe complex hun job was. De regio kampt met een gigantisch drugsprobleem, vooral methamfetamine. En doorgaans hebben agenten een persoonlijke band met de mensen die ze arresteren. Zo’n stadje is als een grote familie, met een lange geschiedenis en alle drama dat daarbij hoort.’

Voelden jullie een bepaalde verantwoordelijkheid tegenover die mensen toen jullie de film maakten?

‘Ergens wel. *Logan Lucky* heeft een vrolijke ondertoon, maar de film

is wel eerlijk over het geopolitieke klimaat van de streek waarin hij zich afspeelt. We houden ons niet in, maar evenmin zeggen we: “Kijk eens hoe erg die mensen eraan toe zijn.” Dat is ook niet de indruk die je krijgt als je hen opzoekt. Het zijn geen stakkers. Ze houden gewoon van de plaats waar ze wonen. Het is een trots volk. Het enige wat ze willen, is een nieuwe kans, uitzicht op een nieuw leven voor hun gemeenschap. Ze willen niet weg, ook al heeft de overheid hun gezegd dat ze maar beter kunnen vertrekken omdat de steenkoolindustrie nooit zal terugkeren.’

De analogie tussen jouw personage en zijn broer is interessant. De ene is arbeider, de andere militair, en allebei worden ze bij het huisvuil gezet.

‘Ze zijn vervangbaar, ja. Mijn personage doet geen gespecialiseerd werk waar je jaren ervaring voor moet hebben. Hij rijdt rond met een graafmachine. Het is niet moeilijk om iemand anders te vinden om die job over te nemen. Veel mensen zitten in die situatie. Het moet enorm frustrerend zijn om ontslagen te worden en dan vast te stellen dat

er meteen iemand jouw plaats kan innemen.’

Daar kun je je als acteur wel mee identificeren, niet?

‘Als het nodig is, staat er altijd wel iemand klaar om mijn rol over te nemen. En waarschijnlijk zal hij het beter doen. (*lacht*) Ik leid een comfortabel leven, man. Ik zou mezelf nooit durven te vergelijken met iemand die in een mijn werkt.’ ▣

VANAF 1 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» WELKOM THUIS

Om de terugkeer van Steven Soderbergh naar zijn natuurlijke habitat – aka de bioscoop – te vieren, grasduinen we op *Vertigoweb.be* door het oeuvre van de topcineast.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Gruwelijke rijmen

Regie Jacob Schuh, Jan Lachauer & Bin-Han To

Cast Gijs Scholten van Aschat

Speelduur 1u02

Vanaf 1 november in de bioscoop

Met het gelijknamige kinderboek van Roald Dahl en de tekeningen van zijn vaste illustrator Quentin Blake als basis, worden in deze Britse animatiefilm klassieke sprookjes als *Sneeuwwitje* en *Roodkapje* heerlijk Shrek-achtig parodie-geweld aangedaan.

@ChrisCraps

Based on a True Story

Regie Roman Polanski

Cast Emmanuelle Seigner, Eva Green, Camille Chamoux

Speelduur 1u50

Vanaf 1 november in de bioscoop

Roman Polanski voert zijn partner Emmanuelle Seigner op als een schrijfster die kampt met writer's block, maar steun – en passie – vindt bij een mysterieuze dame (Eva Green). Een psychologische thriller à la François Ozon-klassieker *Swimming Pool*.

@Waaaninema

Loving Vincent

Regie Dorota Kobiela & Hugh Welchman

Cast Douglas Booth, Robert Gulaczyk, Saoirse Ronan

Speelduur 1u34

Vanaf 1 november in de bioscoop

Een jongeman probeert de bizarre zelfmoord van Vincent van Gogh Hercule Poirot-gewijs op te helderen. Pools-Brits animatiedrama waarin Van Goghs impressionistische schilderstijl gecombineerd wordt met de meer realistische techniek van *Waltz with Bashir*.

@RubenNollet

The Snowman

Regie Tomas Alfredson

Cast Michael Fassbender, Rebecca Ferguson, Charlotte Gainsbourg

Speelduur 1u59

Vanaf 15 november in de bioscoop

De Zweedse cineast Tomas Alfredson (*Let the Right One In*, *Tinker Tailor Soldier Spy*) verfilmt de gelijknamige bestseller van Jo Nesbø als een *Kiss the Girls* met *Millennium*-trekjes. Met Michael Fassbender als flik op zoek naar een seriemoordenaar.

@ChrisCraps

Zagros

Regie Sahim Omar Kalifa

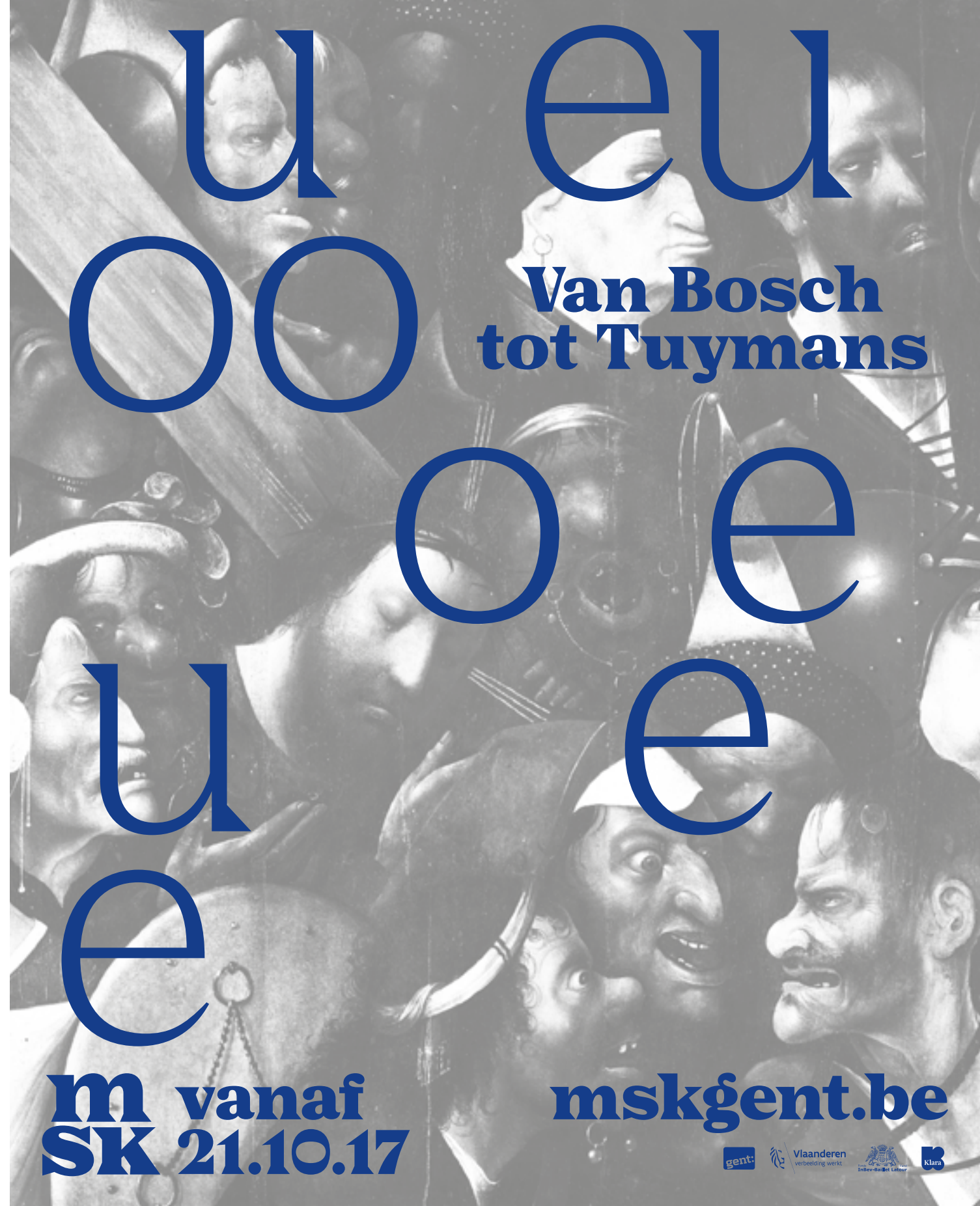
Cast Feyyaz Duman, Halima Ilter, Maaïke Neuville

Speelduur 1u42

Vanaf 15 november in de bioscoop

De Belgisch-Koerdische cineast Sahir Omar Kalifa (*Baghdad Messi*, *Bad Hunter*) vertelt in zijn eerste langspeler het verhaal van een Koerdische herder die geconfronteerd wordt met roddels over zijn echtgenote. Goed voor de Grand Prix op het recentste Film Fest Gent.

@Waaaninema

vanaf
SK 21.10.17

mskgent.be

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en **zestv.be**.

Focus

4/11 om 20u10 op

Enkele jaren voor ze als Harley Quinn de show stal in het superslechterikenonderonsje *Suicide Squad*, stond Margot Robbie ook al zij aan zij met Will Smith in deze vlotte misdaadkomedie van Glenn Ficarra en John Requa, het regisseursduo achter *Crazy, Stupid, Love*.

The Wedding Singer

15/11 om 20u35 op

Adam Sandler een onderschatte acteur? Zou kunnen kloppen. In serieuzer materiaal als P.T. Andersons *Punch-Drunk Love* kwam hij verrassend uit de hoek, en in deze romantische komedie met Drew Barrymore bewijst hij als gerateerde zanger dat hij ook écht grappig kan zijn.

John Carter

24/11 om 20u30 op

Na *Finding Nemo* en *WALL-E* waagde regisseur Andrew Stanton zich aan dit live action sci-fi-epos gebaseerd op een boekenreeks van *Tarzan*-bedenker Edgar Rice Burroughs. De film werd weggezet als een duizelingwekkend déjà vu, maar voor visueel verbluffend vertier ben je aan het juiste adres.

The Bodyguard

10/11 om 22u25 op

Popsterren die de overstap wagen naar het witte doek gaan vaker wel dan niet op hun bek. Whitney Houston deed het beter dan gemiddeld in deze romantische thriller waarin ze naast de immer intense Kevin Costner acteert. De rol van getormenteerde zangeres was haar dan ook op het lijf geschreven.

Arlington Road

14/11 om 20u35 op

Domestic terrorism is sinds de schietpartijen in San Bernardino en Orlando een heet hangijzer in de VS. Reeds in deze paranoïathriller uit 1999 begint een rouwende professor (Jeff Bridges) langzaam maar zeker te vermoeden dat zijn nieuwe buurman (Tim Robbins) een terroristische aanslag plant.

You've Got Mail

27/11 om 20u35 op

Romcoms: je bent voor of tegen, maar voor het vakmanschap van scenariste-regisseuse Nora Ephron en het charisma van hoofdrolspelers Tom Hanks en Meg Ryan moet zelfs de stoerste bonk zwichten. De premisse – een relatie via het internet! – is dan wel wat gedateerd, maar dat neem je er met de glimlach bij.

Deep Blue Sea

30/11 om 20u35 op

In de jaren negentig was de Fin Renny Harlin de ongekroonde koning van de popcornpret. Na testosteronbommen *Die Hard 2* en *Cliffhanger* gaf hij de haaienhorror van *Jaws* een actiemake-over. Het resultaat: een vermakelijke onderwaterthriller waarin Samuel L. Jackson een onvergetelijke speech brengt.

BESTE. FILM. OÖIT.

Under the Volcano

Regie John Huston / Cast Albert Finney, Jacqueline Bisset / Speelduur 1u52 / Jaar 1984

Vraag het maar aan Jackie Lafon: een zatlap spelen, het is niet iedereen gegeven. Mickey Rourke zette een aardige alcoholist neer in *Barfly*, en Nicolas Cage won zelfs een Oscar voor zijn rol als zelfdestrutief drankorgel in *Leaving Las Vegas*. Beide brassers worden echter vlotjes onder tafel gezopen door Albert Finney, die in *Under the Volcano* de definitieve dronkelap vertolkt.

De film is gebaseerd op het gelijknamige boek van Malcolm Lowry uit 1947 over Geoffrey Firmin, een Britse ex-consul die zichzelf in de vernieling drinkt in het Mexicaanse gehucht Quauhnahuac – spel dát maar eens met een stuk in je kraag. Nadat Luis Buñuel en Ken Russell hun tanden hadden stukgebeten op een adaptatie, vond de legendarische filmmaker John Huston (*The Maltese Falcon*) toch een manier om Lowry's vrijwel plotloze proza op pellicule te vatten.

Liever dan de talrijke hallucinaties uit de roman letterlijk te verfilmen, laat Huston ze afspelen in Finneys bloeddorpen ogen. Mooiste voorbeeld hiervan is de scène waarin Firmin onverwachts bezoek krijgt van zijn vervreemde echtgenote Yvonne (Jacqueline Bisset). Hoewel ze vlak achter hem staat, moet hij eerst tot driemaal toe over zijn schouder kijken alvorens hij beseft dat het ditmaal geen delirium tremens betreft.

Het is geen toeval dat de prent zich afspeelt tijdens het Mexicaanse herdenkingsfeest Día de los Muertos. Reeds vanaf zijn introductie, zwalpend tussen de papier-maché schedels, voel je dat Firmins laatste uur geslagen heeft. Ook de zuipschuit zelf voelt zijn einde naderen: 'Hell,' lalt hij tijdens een zeldzaam helder moment, 'is my natural habitat'.

El Farolito, het louché bordeel waar Firmin zijn laatste glas ledigt, lijkt wel een exotische voorloper van The Bang

Bang Bar uit *Twin Peaks* (David Lynch, indertijd in Mexico voor de opnames van *Dune*, bezocht regelmatig de set). Het is niet ondenkbaar dat die infernale locatie een van Hustons bekendste uitspraken inspireerde: 'God is volgens mij niet dood, maar gewoon straal-bezopen.' 🍷

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Huston was in de wolken met Finney maar had moeite met Bisset, die haar sterfscène twintig keer moest overdoen. Alleen al het feit dat hij er uiteindelijk de Heilige Schrift moest bijhalen – 'Als je wilt leren sterven op een berg, lees er dan de Bijbel nog eens op na' – maakt van *Under the Volcano* deze maand de Beste Film Ooit.

That's *not* all folks

HEB JE GENOTEN VAN DEZE DUIZELINGWEKKENDE DOSIS CINEMA? GA DAN VOOR EEN VAN ONZE DRIE ABONNEMENTSFORMULES!

GROOT
€25

10 NUMMERS IN JE POSTBUS (EN EEN EXTRAATJE)

GROTER
€100

GROOT + 1 T-SHIRT, PIN OF ILLUSTRATIE + VOORRANG OP VERTIGO-EVENTS

GROOTST
€200

GROTER + EXTRA T-SHIRT ILLUSTRATIE EN/ OF PIN + DUOTICKETS VIP-EVENTS

AANSTORMENDE AVANT-PREMIÈRES

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

KALAMATA

GRIEKENLAND

U LOGEERT IN HET KNAPPE
FILOXENIA RESORT HOTEL****

8 FIJNE DAGEN

VANAF **€699**

(vliegpreis Brussels Airlines, bagage, weekendtoeslag,
tophotel, lekkere keuken, premium all-inclusive
& Vlaamse hostess ter plaatse: allemaal inbegrepen!)

AFREISDATA: (zaterdag) 28 april / 5, 12 & 19 mei / 2 juni / 7, 14 & 21 juli / 11 augustus & 8 september 2018

**SUPERSTUNT: GELDIG VOOR
ALLE AFREIZEN**

(dus ook juli & augustus)

**1 speciale kinderprijs:
€399**

(voor kinderen tot en met 12 jaar indien op
dezelfde kamer met 2 volwassenen)

**Uniek: voordelige kinderprijs blijft hetzelfde,
ook voor strandvakantie van 15 dagen!**

Wat is het Blauwe Vogel-team fier: we vliegen
rechtstreeks vanuit Brussel naar Kalamata
(Blauwe Vogel exclusiviteit!)

REISFAMILIE CARLIER | LUIKERSTEENWEG 62 | SINT-TRUIDEN | 011 705500